

BARBARA HIENG SAMOBOR

Režiserka Barbara Hieng Samobor živi za gledališče že vse življenje. Kot ženska v tem pretežno moškem poklicu se je morala velikokrat dokazati, prepreke pa so jo naredile močnejšo – in tako je na čelu Mestnega gledališča ljubljanskega že 11 let. Naše drugo največje gledališče je z njeno pomočjo postalo sinonim za novosti.

»Čutim se privilegirano,
ker delam stvar,
ki jo ljubim!«

Obiščem jo v pisarni, ki že na prvi pogled razkriva umetniško dušo, še posebej bode v oči stena z razglednicami. »Če dobim lepo razglednico, jo prilepim. Prednost imajo tiste z umetniškimi reprodukcijami. Nastaja poseben triptih.« Izstopa tudi akt znamenitega slikarja **Modiglianija**. »To pa je čisto prva stvar, ki sem jo prinesla, ko sem tukaj dobila službo. Modiglianija imam zelo rada in sem doma poiskala eno od reprodukcij, jo sama uokvirila in prinesla v **MGL**.« Ko jo povprašam, kako se moški odzovejo na ta akt, v smehu pove: »Niti en še ni komentiral! Sploh ne vem, kaj si naj o tem mislim.« Posebno mesto pa ima fotografija nepozabnega umetnika **Gašperja Tiča**, na kateri objema naslonjalo stola, ki ga je dobil od kolegov iz **MGL** za 40. rojstni dan. »Gašper je bil moj dobri in dolgoletni prijatelj. Kar nekaj časa sem iskala fotografijo, na kateri bi si bil najbolj podoben, tak, kot je bil v resnici.« Ravno v tem tednu mineva eno leto, odkar Gašperja ni več z nami. »V ponedeljek smo imeli dobrodelno reprizo muzikala *Trač*, ki je nastal po njegovem libretu. Ko je Gašper umrl, smo se zbrali vsi zaposleni in sklenili, da ta dan v **MGL** ne bo nikoli več navaden dan. Med letom se je izkristalizirala ideja, da bo to dobrodelna repriza ene od naših predstav, denar pa bomo namenili otrokom, ki so najmanj krivi, da je svet grob in podivjan. Odločili smo se za akcijo *Pomežik soncu*. Gašper bo otroke peljal na morje.« Ob tem se nekoliko zamisli in čustveno doda: »Ko smo stali na komemoraciji ob njegovi smrti, nas je bilo na desetine, ki smo trdili, da je bil naš najboljši prijatelj. Ne zato, ker bi nas Gašper vodil za nos, ampak zato, ker je bilo v njegovem srcu prostora za toliko

ljudi. Moje prijateljevanje z njim je bila dolgoletno. Gašperja sem spoznala, ko je bil star 11 let, prišel je na moj tečaj za nadobudne

Tudi njen mož je na čelu gledališča. »Jaz sem bila med redkimi, ki so bili močno proti temu.«

»Napor je gledati svojega mladeniča IN VEDETI, KJE SO PASTI.«

gledališčnike v Radencih. Od takrat dalje je Gašper vedno hodil k meni na tečaje in tudi pozneje v življenju nama je uspelo obdržati najtesnejše vezi. Zadnjih 10 let njegovega življenja sem bila celo njegova 'šefica'. Bil je moj najstarejši prijatelj in jaz verjetno tudi ena njegovih najstarejših prijateljic. Ko sem iskala njegovo fotografijo, sem hotela najti izraz v očeh, kot ga je imel že v otroštvu. To je ena mešanica melanholije in humorja, zelo redka kombinacija.« Že kot majhen je namreč Gašper veliko obetal. »Kar škropilo je od njega! Škoda ga je, ogromno talentov je imel. Bil je izjemno pomemben in gledališko najvišje izobražen človek. Da, velik gledališki človek je odšel.«

JABOLKO POD JABLANO

Preden mi nalije še vroč čaj, opazim na pisalni mizi zelo staro fotografijo moža, igralca **Igorja Samoborja**, z njunima dvema otrokoma. »Ta fotografija hodi z mano vse od mojega prvega delovnega razmerja na Radiu Slovenija.« Ko jo še enkrat pogleda, pomisli na starost otrok in razkrije, da je fotografija stara 20 let. »Ja, jabolko pod jablano,« se nasmeji ob moji opazki, da se je tudi sin **Filip** podal v njune vode, saj je dokončal AGRFT. »Nismo ga spodbujali. Prav tako ga

LOVKE
Danice
Lovenjak
FOTO IGOR MODIC

nismo pretirano vodili v gledališče. Ampak ta presneti gen je tako močen, da bi se razvil tudi v puščavi. Čisti čudež se mi zdi, da se je hčerka Ana odločila za nekaj drugega, zdaj je namreč proti koncu pravne fakultete.« Kljub družinskim vezem v gledališču na svojega sina gleda objektivno in kritično, vendar priznava: »To je kar napor. Svojega mladeniča gledati in vedeti, kje so pasti življenja v tem poklicu.« Ko jo vprašam, kakšen se ji sin zdi kot igralec, v smehu odvrne: »Na to vprašanje pa ne smem odgovoriti. Jožica Avbelj je nekoč dejala, da imajo otroci igralcev gensko možnost ponovitve talenta. S tem v zvezi želim Filipu čim svobodnejšo in srečno uresničitev. Ponosna sem nanj. Seveda. Kaj naj vam drugega rečem.«

Z MOZEM SE NE POGOVARJATA VELIKO O SLUŽBI

Ze nekaj let je tudi njen mož na čelu gledališča, in sicer SNG Drame. »Da se bo iz igralskega delovnega položaja preselil v ravnateljsko pisarno, je bila stvar, za katero se je odločil sam. Jaz sem bila med redkimi, ki so bili močno proti. Zdaj mu seveda junaško stojim ob strani, se veselim njegovih uspehov in se razburjam, če mu kaj ne gre dobro. Da bi me to zelo osrečevalo, bi pa bila laž. Pogrešam ga kot igralca in celo zasebno pogrešam tistega Igorja, ki je bil igralec.« Ko srkava čaj, jo povprašam, kakšen je Igor zdaj, in Barbara brez zadržkov pove: »Precej mi je podoben, in to se mi včasih zdi dolgočasno. Kar naprej bere, nekaj išče na internetu, je v stresu. Prej je bil zame šola na dveh nogah. Ves čas sem ga opazovala in večino tega, kar vem o igralskem poklicu, sem izvedela od njega. Zelo zanimivo je gledati velikega igralca, kako sestavlja vlogo. Ja, zdi se mi, da grozno pogrešam Igorja igralca. To seveda ne pomeni, da ga zdaj kaj manj ljubim,« se nasmeji. Doma se ne pogovarjata o službenih stvareh. »Tako močno sva se disciplinirala, da čisto do zadnjega ne vem, kakšen repertoar bo imel. In on zame tudi ne. Včasih se vprašava za kakšen nasvet. Sicer pa se o tem res ne pogovarjava, ker bi bilo nevzdržno. In tudi konfliktno. Kar predstavljajte si naju, če bi nenehno mlela vsak svoj program!« se nasmehe. »Včasih imam kakšno novo dramsko besedilo na mizi, pa gre Igor mimo in reče: 'Oh, že imaš!

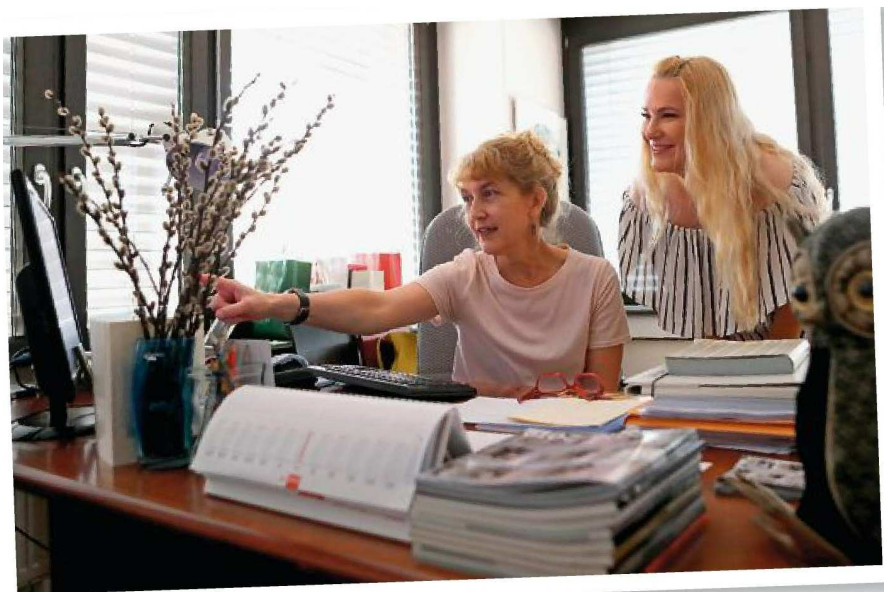
»Če kolegov ne bi ljubila, BI SVOJE DELO SLABŠE OPRAVLJALA.«

Kakšna škoda! In obratno. Grem mimo in rečem: 'Oh, tole imaš! Ravno sem hotela naročiti.' To so tuja dela, ki jih 'lovimo', saj je malo dobrih novosti v Evropi.«

PRIJATELJICA Z ZAPOSLENIMI

V gledališču že potekajo priprave na novo sezono in Barbara mi zaupa, da je krovni naslov naslednje sezone vzgoja srca. »To je naš odgovor na porast grobosti in izumiranje sočutja. Gre za vsesezonski vsebinski revolt v obliki repertoarja.« Kaj jo je k temu spodbudilo, ne preseneča. »Od že omenjene krute smrti, ki jo je dočakal naš kolega Gašper, pa do sočasnih političnih dogodkov doma in po svetu. Ta poplava banalnosti, okrutnosti,

vulgarnosti, izključevanja, degradacije, nesočutja, poglobljanja razlik med ljudmi ... To zveni moralistično, pa me pravzaprav nič ne briga, če tako zveni. A vendarle, program želi ljudi spodbuditi k razmisleku, dialogu. Ne želi podučevati.« O svojem vodilnem položaju v MGL pa pravi: »Mislim, da znam biti dobra prijateljica. Vodja mora biti prijatelj zaposlenim. Prepričana sem, da bi, če kolegov ne bi ljubila, slabše opravljala svoje delo.« Povprašam po številu njenih prijateljev v MGL in Barbara me preseneti s številko: »Skupaj jih je 107 plus najmanj še enkrat toliko gostov. Veliko vemo drug o drugem, od tega, kdo je ta hip prehlajen, do tega, kaj je njegova delovna dolžnost. Povezanost med ljudmi je lastnost MGL že od nekdaj, sploh ni moj izum.« Kot ženska se je morala soočiti s številnimi pomisliki in tudi žalitvami. »Enkrat sem šla visoko noseča nekam prosit za delo, in me je odgovorni gledal, malo priprl oči in rekel: 'Koliko časa po tem, ko rodite, je ženska spet pri polni pameti?' To je mogoče najbolj skrajn primer. Vem, da sem takrat planila pokonci, mu rekla, da je bedak, in šla ven.« A je to ni odvrnilo, da bi zapustila gledališče: »Ljubezen do vsega tega početja zadevo olajša.« Preden se posloviva, le še doda: »Čutim se privilegirano, ker delam stvar, ki jo ljubim.« *

»Ko sem iskala njegovo fotografijo, sem hotela najti izraz v očeh, kakršnega je imel, ko je bil otrok. To je mešanica melanholije in humorja, zelo redka kombinacija,« pove o Gašperju Tiču.